

בריאות

זהירות על הילד!

מעניין לעניין, באותו העניין. היום זה גיליון מושלה. מה לעשות. אז אם אנחנו כבר בנושא, קחו עצה זהב.

בארץ, בכל בתי-החולים, ישנו כבר שאר לון שיגרת למילוי עליידי הרופא המטפל. בדבר הסיפור שאספר. אבל ישנם עוד כמה תינוקות יהודיים, שלא נולדים ב"בתי-החולים בארץ, וחוסר עירנות מצד ההורים יכול לגרום צרות איומות בעתיד. מדובר בפגם, שהוא נפוץ הרבה יותר מכפי שנידמה, והוא hypo-spadias, דהיינו: ילוד עם צינור שופכה שאינו מגיע עד קצה הפין. והשתן ניגר מגחונן של האבר. לתינוק כזה אסור בשום פנים ואופן לעשות ברית-מילה מקובלת. הרב-נות מרשה לערוך לו הקזת כמה טיפות דם סימליות, בתור ברית, ולהניח לעור-לה. מאוחר יותר, כשתתקנים חירורגית וקוסמטית את הפגם הזה, זקוקים לכל פיסת עור, והעורלה במיקרה זה ממש חיונית.

נא לעשות בודקים היטב היטב. אומ-רים ברוך שלא עשני אשה, מה?

עם החיים

אוכלים רימונים

אתם יכולים תמיד לאכול אותם בדרך המקובלת. למה לא. זה כולל את כל הסט. לשבור איש איש את כל האצבעות הפרטיות, בכדי לפלות את כל הגרגירים אחד אחד. זה כולל להתין תוך כדי כך מיץ בלתי נמחק גם בניקוי יבש, על כל הסביבה. זה כולל עשיית פעצקערייה, עם כלי לקליפות, כלי לגרגירים, וכלי לא-סוף את כל מה שנופל, שאפילו גבר מב-של נשבעת לכם, לא יודע לעשות כזו טינופה, גם אם יתאמץ.

כן, שכחתי. זה כולל גם השחרת ידיים

שקל: שקל.

שקלך. שקלו

אני שונאת את המילה שקל. יש לי התנגדות נפשית אליה. זה עושה לי אסוציאציות מכוערות. קודם כל זה מזכיר לי את אלה שמדברים עם הגיית חק"ף והלמ"ד יחדין, דחוסים ושטור-חיס, עם הלשון לחיד הפנימי. אה נג, נסו. לתפוס גרדת, מה?

אחר כך זה מזכיר לי את חומייני, אבל זה בטח בגלל השטיחים, שבטח לא אשמים. בכל פעם שאני נאלצת לכתוב שקל במקום לירות, אני מרגישה זיוף-זיוף. כתוב בספר שמות, בפרק ל': „עשרים גרה השקל", אז זה, יעני, חזרה למקורות. במקום קידמה, עשו לי נסיגה לשורשים!

מימון

היהודים בעיירה הגליציאנית החליטו לבנות בית-כנסת חדש. התקהלו בחצר בית-הכנסת הישן ופתחו מגבית. לפתע הגיעה לשם ריעבק'ע דער חונטה, מבקשת גם היא לתרום חלקה למאמץ. כמה צעקה בציבור. הייתכן? הכינד? בית-הכנסת הקדוש! האין? הארץ רג? שה ורעשה. אכן, אין כסף לבניין, אבל דבר כזה לא ישמע!

קם הרבי, עלה על ארגו והשתיק את כל המהומה. „שקט יידען!" הוא הכ-ריה, „למה לא? ס'אז אונזערה געלט!"

יש דרך אחת, יחידה והגיגית, לאכול רימונים. דרך חוסכת מאמץ, ליכולך וזמן. חוצים את הרימון לשניים, לרוחבו. מלבישים כל חצי על מכשיר סחיטה ידני, ומתנהגים לרימון הזה כאילו היה תפוז. סוחטים סוחטים ביסודיות, ולא מאמינים כמה מיץ יוצא. כדאי לבחור רימונים עם קליפה מיובשת ומצוקמקת. הם הכי קלים לסחיטה, ומה שחשוב, לא תשלמו עבור עסיסיות הקליפה, הכבדה במישקל. הגרגירים שבפנים, עסיסיים בכל מיקרה, אם הפרי לא דפוק יסודי.

רימונים
פנטס'חכם

תינוקות מאוד אהבים מיץ זה. בתנאי שמוסיפים לו מעט גלוקוז, שהורגת את החמיות. גלוקוז! לא סוכר. קונים גלז-קוזה לתינוקות, בכל בית-מירקחת. אפשר לתת להם את זה בתוך הפירות המרוס-קים. הצבע האדום תמיד מאוד משכנע אותם.

את הגרגירים יוצרי-העצירות זורקים לפח, וגם מוסיפים אחרי זה „פע!" בריא. שיהיה. לא להאמין איך מתייבשים אלה,

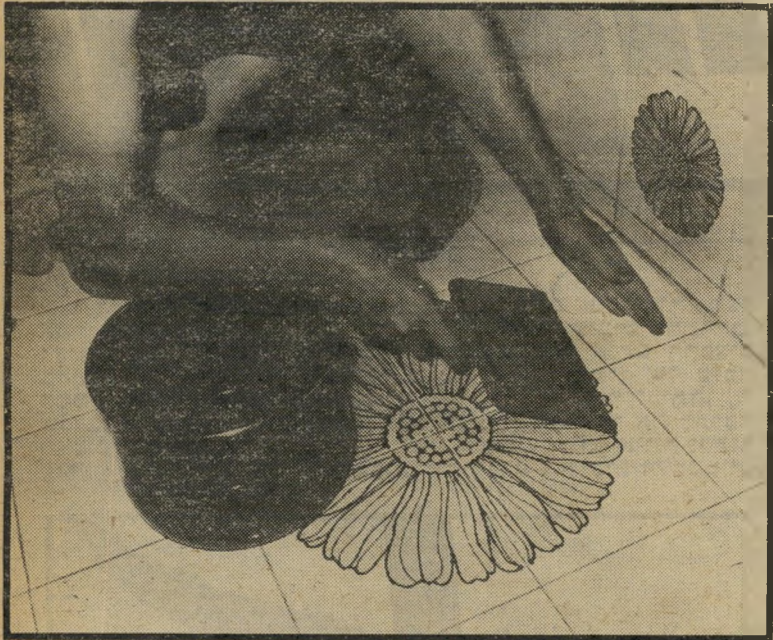
פינת המדליות

איך אוספים הכי מהר

שיטפונות בדירה

מצליח. מה לעשות. המים מגיעים ביש-ביום ומנומסים כאלה, בנזילות הססגניות עד המיטבה, לספר בעדינות איזו בריכת-אדירים באמבטיה, היתה בעלת מטה די

פינת המדליות, נסכור לחדשים, זה כיוון שאליפויות מירוק, קיר-צוף ונקיון מקבולות רק בפינה זו-מדליות הוקרה. עכשיו, אחרי שי-

שיטפונות תוצרת-בית
במקוט געוולד

גדולה בכדי לשגרם עד המיטבה. מרוב פעמים שזה קרה לי, פיתחתי שי-טות הצלה הכי מדעיות.

לא. לא לוקחים את מגב-הגומי, בכדי לנקז זאת לחור הביוב. ראשית, לא בכל מקום מיכסה הביוב זה משהו שאפשר לפתוח חפץ כזה. שנית, לא בכל מקום יש חור ניקוז של מיקלחת. ואם יש לה שוליים מוגבהים, עדיין המגב לא יועיל. ונניח, נניח שמצאתם חור ביוב, חזקה עליו שהוא ממוקם בפיסגת התלולית ה-יחידה המצויה בדירה, פאר ההשראה של הפועל הערבי — עליה, כידוע, מושתתים כל הבניין והצירה העבריים בארץ.

להתחיל להספיג ולסחוט עם סמרטוטי ריצפה ומגבות, זו מלאכה מפרכת. שלא יאה לאינטליגנטים העובדים עם הראש. מה שכן עושים, וזה הסיפור הכי יעיל-במיקרי-שיטפון-רציני, זה לקחת סיר מיטבה גדול — באין דלי — וכף אשפה. מה שקורין יעה. מה שקראו מחתה בימי בית-המקדש. מתייחסים למים כאילו היו קמח, ובאותן תנועות איסוף ממלאים איתם את כף האשפה, ושופכים לסיר או לדלי. צריך לאסוף אותם כנגד קיר כלשהו, או לתת להם תמיכה נגדית עם פיסת קרטון או משהו. בכדי שיכנסו ביתר יעילות לכף האשפה.

רבותי, זה לא מצלצל כך, אך לא יאומן כמה מהר, ובלי להוציא אנרגיה מיותרת, מדובר בשיטפון. אם היעה עשוי מפלס-טיק רך, זה הכי טוב. כאשר פותחים המים, והם ניקווים בסיעות, גושים וחטי-בות שונים בקצות החדר — אוספים אותם לשלולית מרוכות עם כף האשפה הניצבת. המנגבת את הריצפה כמו מגב גומי, ושוב יש סחורה מרוכות; דהיינו: שלולית גדול-לה מספיק לאיסוף.

כאשר אי-אפשר יותר לאסוף את הש-לולית עם כף האשפה, רק אז מכניסים לפעולה את סמרטוט הריצפה או את ה-מגבת. תוך ניגוב אחד וחצי, השטח, השי-בח לאל, נוצץ בלחות מתייבשת. סמוך על סמוך, שאכל אותה כל החיים ולא מראה סימני הפסקה, שזה פנטס כביר.

מסחיטה פשוטה אחת. אם מפריע לכם מעט טעם מר המתלווה לעסק, תלמדו בפי-עם הבאה לא למעוך אותם פראי, אלא ללחוץ נכון. עבאק לה טט! אומר ינוקא. עבאק לה טט!